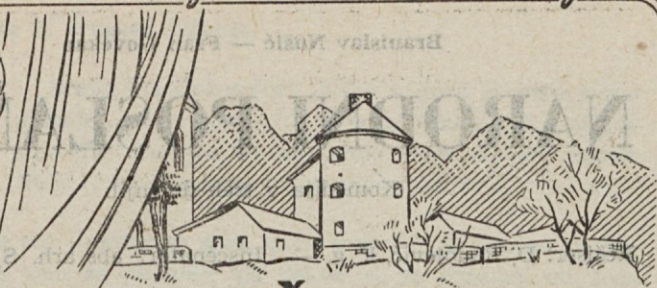

rešernovo gledališče v Kranju

GLEDALIŠKI LIST

SEZONA 1950-1951

ŠTEV. 4

BRANISLAV NUŠIČ — FRAN GOVEKAR

NARODNI
POSLANEC

PAVEL GOLIA
JURČEK

Branislav Nušić — Fran Govekar

NARODNI POSLANEC

Komedija v treh dejanjih

Režiser: D. Radojević, k. g. — Inscenator: abs. arh. S. Jovanović

Jevrem Prokić, trgovec	Marijan Cigoj
Pavka, njegova žena	Marga Filčeva
Danica, njuna hči	Irena Oblakova Anka Cimermanova
Spira, Jevremov svak	Metod Mayr
Spirinica, Pavkina starejša sestra	Klio Maverjeva
dr. Ivković, odvetnik	Jože Pristov
Marina, njegova teta	Jelka Žagarjeva
Sekulić, policijski pisar	Ivan Fugina
Jovica Jerković, mesar	Franc Trefalt
Sima Sokić, delavec	Mirko Cegnar
Sreta, novinar	Jože Kovačič
Mladen, sluga Prokićev	Vlado Štiglic
Orožnik	Janez Grašič
Piccolo	Tonček Trefalt
Prvi	Stane Oman
Drugi	} meščan Pavle Pokorn
Tretji	
Narod	

Dejanje se godi v srbskem mestu pred prvo svetovno vojno.

Inspicent: Vlado Štiglic. — Tehnično vodstvo: Vlado Štiglic.

Odrski mojster: Janez Kotlovšek. — Razsvetljava: Mirko Cegnar.

Sceno izdelala gledališka mizarna in slikarna.

Kostume izdelala po osnutkih Milice Babičeve modna ateljeja Jakofčič in Galjot.

Javno mnenje

Sretin govor iz drugega dejanja.

Sretin klasični govor: „Kako se mesi in peče javno mnenje“, smo v uprizoritvi iz odrsko-tehničnih razlogov izpustili. Ker pa je na svoj način sijajen primer Nušičevega humorja, ga tu ponatiskujemo.

Ali ti to veš — kako se mesi javno mnenje? Še zjutraj navsegodaj, čim sem se prebudil, pa dokler se še opašam, mi žena prinese kozarec vode in kos sladkorja, pa mi pove, kaj je slišala od botre Mace, ko je pri vodnjaku zajemala vodo. Pa nisem samo jaz tisti, ki se zjutraj opaša in pije vodo s sladkorjem, ampak tudi ti in tisti in tisti in vsem nam žena kaj malega pove. Eh, vidiš, vse to mi zberemo vsak iz svoje hiše, pa gremo v kavarno na tisto pravo kavo, ki jo človek zjutraj popije. Tja ti pride še poštar, ki je že prebral časopise, tja ti pride tudi telegrafist, ki pripoveduje, da zna na desno uho poslušati internacionalne telegrame, ko potujejo mimo po žici, pa ti pride pisar iz glavarstva, ki ve kaj je prišlo zaupnega, pa še vsi mi ostali. In kakor kdo začenja srkati kavo, tako ti polaga na mizo vse tisto, kar je že slišal, in vse, kar ve. Tako se ti na mizi zbere vse polno novic in mi jih potlej začnemo mesiti. Ta prida sol, drugi poper, tretji prilije malo vode, četrti posuje po vrhu še malo moke, da bi bilo bolj gosto, a ko se razidemo, vidiš, potem se pa javno mnenje razleze po vseh ulicah, po vseh štacunah in po vseh pisarnah. Potlej pa, potlej je to tako kot če nasuješ zrnje v mlin: mestni mlinski kamen ti buta in škriplje od jutra do poldne in melje tisto, kar smo mi nasuli pod kamen. Eh — zdaj vidiš, kako se dela javno mnenje, če še nisi vedel.

Slovensko gledališče! Kaj je gledališče ljudstvu, ki šteje milijon duš! Mnogo več nego golo zabavišče, nego samo orientacija po tujih kulturnih svetovih! Merilo lastnih ustvarjalnih sil, izraz kulturne zavesti tega naroda in njegove umetniške produktivnosti in reproduktivnosti, ognjišče vsega rodnega in plemenskega, žarišče domače besede, svetišče, v katerem so pred obličjem svete umetnosti vsi sloji tega naroda enaki, enaki v svojem zadnjem poslanstvu, da se iz brezimne črede prerode v višje, globlje in boljše ljudi. Šola in leca lepote in resnice.

F. Albrecht

Branislav Nušić

Rodil se je v Beogradu 1864, umrl je prav tam 1938. Pisal je komedije, skeče, drame, podlistke, humoreske, povesti; svoje obsežno delo (blizu dvajset zvezkov) je pred smrtjo še sam uredil, deloma opremil z uvodi in izdal pri znanem beograjskem založniku Geci Konu. Nedvomno najpopularnejši dramatik vseh južnih Slovanov, odličen gledališki praktik (sam je bil nekaj časa celo upravnik „Narodnega pozorišta“ v Beogradu in je tudi sicer vse življenje delal na odru) je začel svojo literarno pot razmeroma zelo mlad — okoli dvajset let —, in značilno je, da kasneje nikdar več ni dosegel kvalitete svojih prvih treh velikih komedij: „Narodnega poslanca“, „Sumljive osebe“ (ki je snovno pod neposrednim vplivom Gogoljevega „Revizorja“) in „Protekcije“. Deloma se je tem trem prvencem kasneje približal le še z „Gospo ministrico“, medtem ko so vse ostale komedije („Zalujoči ostali“, „Navaden človek“, „Beograd nekdanj in zdaj“, „Ujež“, „Svet“ itd. itd.) le bled odsvit nekdanje bistre domiselnosti in satire, a v nekaterih (n. pr. „Dr.“) je padel celo na raven najslabše cenene burkavosti. Kljub temu pa je s svojimi boljšimi deli ostal v železnem repertoarju ne samo srbskih, temveč vseh jugoslovanskih gledališč, zabaven, pristrčen in priljubljen. Njegova poglavitna vrednost je — poleg socialno-kritične satire prvih del („Sumljiva oseba“ je morala čakati leta in leta, preden je mogla priti na oder, v tisku pa je izšla celo šele leta 1924!) — v sveže, humorno in karakteristično orisanih tipičnih figurah, ki so neposredno vkoreninjene v svojem okolju: v tem oziru skoraj lahko rečemo, da je dostojno nadaljeval tradicijo največjega srbskega komediografa, „srbskega Molièra“ Jovana Sterije Popovića (1806—1856). Mojstrsko in resnično pomembno dejanje pa je zlasti njegov edinstveno verni zapis srbske malomestne in beograjske govornice.

Pri nas je najbolj znan po nekaterih komedijah („Gospa ministrica“, „Navaden človek“, „Sumljiva oseba“) in enodejankah („Analfabet“, „Muha“), pred nekaj leti pa je Slovenski knjižni zavod izdal izbor njegove proze („Humoreske in satire“) v prevodu Davorina Ravljena, dočim je nekdanji prevod „Občinskega deteta“ (humoristična povest) že leta in leta izginil s knjižnega trga.

Sanjal sem vedno o gledališču, kjer so si vsi igralci in vsi ljudje v njem veliki in dobri prijatelji. Sanjal sem, da dobrega gledališča brez tega prijateljstva sploh ni bilo in da ga tudi nikoli ne bo.

Resničnost je lahko drugačna. Toda — sanje so moje.
In teh sanj si vzeti ne dam.

C. Debevec

Marsikatera stara klasična drama je v resnici modernejša in revolucionarnejša od marsikatere najmodernejše in najrevolucionarnejše sodobne drame.

C. Debevec

Dva problema ob Nušiću

Nušić velja na sploh — tudi pri Slovencih — za priljubljenega in poznanega komediografa. In vendar je značilno, da ga mnogo več igrajo amaterji kakor poklicna gledališča, ki se ga ponavadi z nekim strahom izogibljejo. Vzrok temu pa ni morda v „premajhni umetniški vrednosti“ njegove komedigrafije — saj je splošna tradicija, da morajo celo velika gledališča uvrščati tu pa tam v svoj repertoar lahka, umetniško nezahtevna dela (ki so marsikdaj po svoji kvaliteti še dosti nižja od Nušićevih), če hoče ohraniti pravo ravnovesje. Kajti gledališče ni le „hram umetnosti“, ampak v prav tolikšni meri tudi kraj plemenitega razvedrila, sprostitve, šolanja in še marsičesa drugega.

Ta „strah pred Nušićem“, da se tako izrazimo, ima svoj vzrok nekje drugje. Dejstvo je namreč, da je ta klasik srbske satire in humorja — četudi na videz malo zahteven in neproblematičen — za izvajalce dokaj trd oreh. Za nesrbsko gledališče je celo v dvojnem smislu problematičen.

Temeljno vprašanje je namreč tole: Branislav Nušić — vsaj v svojih prvencih, o katerih je splošno znano, da so dosti boljši od kasnejših del — prav gotovo ni samo površni šaljivec, dovtipnež, burkež in zabavljač, temveč je i po svojih namerah, i po svojih učinkih tudi resnoben družbeni kritik, ki posega v najbolj boleče rane svoje sodobnosti. Nam, ki smo časovno in krajevno daleč od njegovega okolja, se zdi marsikatera poteza socialnega življenja, kot ga prikazuje Nušić, pretirana, karikirana in groteskno neverjetna. V resnici pa je bilo v obrenovičevski in karadjordjevičevski Srbiji natanko tako, kot vidimo na Nušićevem odru: barbarska nekulturnost, brezsramna in niti najmanj maskirana korupcija najbolj umazane sorte v smislu preprostega „daj — dam“, nepopisna samovolja uradništva, popoln nered v državni upravi, anarhija v vsem gospodarstvu, politično frazerstvo, koritarstvo itd. itd. — vse to je zavzemalo prav take mere in prav tako neverjetno-prostodušne oblike, kakršne vidimo na priliko v „Narodnem poslancu“ (Jevremovi dvogovori z Jovico, Sreto in Sekulićem). Tragična groteska obeh zahvalnih govorov v tretjem dejanju, kjer govori „napredni“ opozicionalec Ivković prav take prazne fraze, kakršne bi lahko govoril tudi propadli vladni kandidat Jevrem Prokić, če bi bil toliko pismen — ta prizor po njegovi socialno-kritični ostrini skorajda lahko postavimo ob bok Cankarjevemu zasmehovanju domoljubnih fraz o „narodnem blagru“.

To spoznanje o Nušićevi pomembni socialno-kritični vlogi je nagnilo mnoge razlagalce in gledališke praktike k temu, da so skušali tolmačiti in uprizarjati njegove komedije kot resne, ne smešne, temveč že kar tragično obeležene satire, češ da so bili vložki dovtipnosti in preprostih komedijskih šal le Nušićeva koncesija okusu občinstva. Iz tega so se razvile hude javne diskusije, tiskovni spóri in polemike. In prav to je, sodimo, tisti problem,

ki odyrača mnoga gledališča od Nušića, ker spor do danes še ni definitivno rešen in je le težko najti pravi odgovor.

Vsekakor mislimo — in to bomo skušali dokazati s svojo uprizoritvijo —, da Nušića ne kaže uprizarjati recimo tako kot Gogolja — namreč v smislu globoke resnobne, tragično pobarvane groteske. Po drugi strani je kajpada jasno, da tudi navadne burke, ki bi vzbujala samo smeh, ne smemo delati iz njega. Pač pa se zdi, da moramo ohraniti ves veseli komedijski značaj, da moramo dajati duška sproščenemu smehu, a prav v tej veseli, šaljivi podobi doseči tudi tisti resnejši učinek, to je kritiko socialnih in političnih razmer. Kajti ta je pomembna in koristna tudi tedaj, kadar tistih razmer, ki jih avtor opisuje in biča, v taki obliki že ni več, kadar so že minule in odšle v pozabo.

To pa lahko dosežemo le na en način: če kar se da verno ohranimo značilno vzdušje časa in območja, iz katerega je avtor črpal. To pa je že tisti drugi problem: Nušić je bolj kot katerikoli srbski avtor navezan na ozračje in razpoloženje svojega okolja; njegovi tipi so resnični, verjetni, komični in učinkoviti le tedaj, če jim ohranimo pravo ozadje — vzdušje malomestne in trške („palanačke“) Srbije ob prelomu stoletja. Njegovo resnično genialno zapisovanje načina govora te jare gospode, živa podoba njihovega izražanja se na odru ne sme razvodeneti v papirnat književni jezik; in vse drobne značilnosti balkanskega malomestnega življenja morajo ostati ohranjene, še več: oživljene. Prav gotovo je to v prevodu huda stvar. Že spričo dejstva, da so skoraj vsi slovenski prevodi iz Nušića dokaj slabi (površni in slabokrvni), in da je kajpak nemogoče v drugem jeziku najti povsem ustrezní način izražanja za tak krajevno in nacionalno obeležen govor — spričo teh dveh dejstev Nušić na slovenskih odrih ponavadi izgublja svojo tipično srbsko podobo, zavoljo česar potem trpi verjetnost likov in zapletov in se na kraju res vse skupaj zvedeni v navadno burko. Jasno je tudi, da bo slovenski igravec, ki tega povsem svojstvenega in edinstvenega okolja ne pozna, le stežka oživil značilne Nušičeve like z vsemi njihovimi krajevnimi in nacionalnimi posebnostmi. Kljub temu je naše gledališče ob uprizoritvi „Narodnega poslanca“, enega njegovih najboljših del, poskusilo v čim više možni meri ohraniti vso nacionalno specifiko okolja in tipov, tako da bi kljub prevodu vendarle dali srbskega, ne pa slovenskega Nušića — kakor smo tudi skušali ustvariti sicer veselo komedijo, ki pa ohranja socialno-kritično ost, ne da bi zavoljo tega trpel njen humor.

V tem dvojnem smislu je bilo naše delo poskus, ki naj bi pripomogel k razumevanju Nušičeve tvornosti pri Slovencih. Premiera naj pokaže, če nam je ta poskus uspel ali ne.

Klasiki so in bodo ostali večni in neizčrpni zaklad bogastva človeškega duha.

Klasični repertoar je osnova in ogrodje vsakega rednega repertoarja.

C. Debevec

„Narodnega poslanca“

Odlomki iz Nušičevega predgovora k „Narodnemu poslancu“
v XVIII. zvezku „Zbranih del“.

„Narodnega poslanca sem napisal pred osem in štiridesetimi leti. Tudi pred tem sem napisal nekakšne igrice in jih bodisi uprizoril s svojimi tovariši, bodisi — ker sem verjel, da so kaj vredne — hranil v miznici, ne da bi imel dovolj poguma, da jih objavim. „Narodni poslanec“ pa je bila prva igra, ki sem jo napisal z namero, da jo izročim Narodnemu gledališču, da bi jo uprizorilo.

Rokopisa nisem mogel osebno nesti Miloradu Šapčaninu, ker sem se bal, da bom že vnaprej izzval v njem nezaupanje do mojega dela, ko bom — golobrad dečko v svojem devetnajstem letu — stopil predenj, ki je bil posebljen birokrat. Rokopis sem izročil posredno, preko nekega igralca, ki je bil moj prijatelj.

Tu moram omeniti, da je moj rokopis, ki je nosil naslov „Narodni poslanec“ in ki je po svoji vsebini zasmehoval politično borbo, volitve in poslanca vladne stranke, padel na upravniško mizo ravno v trenutku, ko so politične strasti pri nas dosegle vrhunec, kar se je pokazalo v neki revoluciji, ki so jo prav ob tem času krvavo dušili v Vzhodni Srbiji. In ko je ta rokopis ob tako neprilicnem času ležal na upravniški mizi, je za to mizo sedel človek, ki je bil posebljen je lojalnosti in pobožnjaški častilec obstoječega reda in režima. Pod takimi okoliščinami bi bila morala moja igra, ki je za svoj čas predstavljala pravcato revolucijo, odpotovati v arhiv celo nepregledana. Le neki okoliščini se lahko zahvalim za dejstvo, da je bila vendarle izročena v oceno recenzentom. Prav ob tem času se je namreč razvila javna kampanja proti upravi gledališča, češ da ne le zapostavlja, temveč celo zatira izvrjno dramatiko. Šapčanin, ki je kot malokdo upošteval javno mnenje, se je potemtakem hotel zavarovati pred napadi in se skriti za strokovnimi ocenami; tako je moj rokopis prišel v roke Milovanu Glišiću in Lazi Lazareviću*. Tudi v gledališkem odboru in v krogih okoli gledališča se je pokazala neka radovednost na igro, ki je ob času, ko je na odru absolutno vladala romantika, že samo s tem predstavljala revolucionaren, a spričo političnih prilik v deželi že skoraj nihilističen pojav.

Recenzenta sta morala podati pismeno oceno. To oceno sta Lazarević in Glišić napisala na zunanjem omotu, na poli, na kateri je bil napisan naslov in ki je hkrati tudi služila kot ovitek. Glišičevo mnenje — samo nekoliko besed — se je glasilo: „Dobro, tu pa tam skrajšati in oblažiti ter popraviti jezik.“ To je bilo vse. Lazarević je bil komaj malo obširnejši; njegova ocena se je glasila: „Začet-

*) Slovita srbska pisatelja-realista; Glišić je bil tudi znan ljudski dramatik.

niško in mladostniško delo, vendar zasluži vso pozornost. Z nekaterimi korekturami in predelavami bi bilo kar dober prispevek k izvorni dramatici. Opozarjam upravo, naj z vso obzirnostjo pritegne mladega avtorja, v katerem se skriva bodoči komediograf.“

Na temelju teh misljenj sem res dosegel od Šapčanina „vso obzirnost“, ne pa tudi, da bi igro uprizorili. Šapčanin se je tisti čas na dolgo z menoj prijateljsko razgovarjal, mi mnogo svetoval in me učil. Zahteval je od mene, da marsikaj ublažim, popravim in tudi izpustim. Kadarkoli sem mu znova prinesel rokopis, mi ga je spet vrnil z novimi navseti. Nazadnje, ko že ni bilo več kod in kam, mi je Šapčanin izjavil, da je igra definitivno sprejeta na repertoar, a da moram biti potrpežljiv, ker „trenutne“ politične prilike ne dovoljujejo takojšnje uprizoritve. Te „trenutne“ politične prilike pa so trajale leta in leta — tako kot pri nas sploh vse „trenutne“ nadloge leta in leta trajajo.

Šapčanin mi je predložil, naj napišem kakšno drugo igro, ki bi bila primernejša in ki bi jo bilo mogoče uprizoriti, tačas pa naj bi „Narodni poslanec“ počakal prikladnejših okoliščin. Ubogal sem ga in napisal „Sumljivo osebo“.

Potem so me zaradi neke politične pesmi obsodili na dve leti ječe, pa je ta okoliščina hkrati obsodila tudi „Narodnega poslanca“ na vse daljše in daljše, na kar neskončno čakanje. Iz ječe sem prinesel s seboj „Protakcijo“ in šele tej se je posrečilo, da je bila uprizorjena, dočim sta imela „Poslanec“ in „Sumljiva oseba“ še naprej vsak svojo dolgo in zanimivo zgodovino.

V klasiki spe neusahljivi viri in živi dokazi veličastja duha, neizmernosti domišljije, neskončne, omamne lepote in velike, božje, jasnovidne resnice.

Najvišje možnosti ze režijo, inscenacijo in igralca. Najboljša šola za igralski in pisateljski naraščaj.

Gorje narodu, pri katerem so klasiki v krizi! Gorje narodu, kateremu Sophokles, Shakespeare, Molière, Schiller, Goethe in Gogolj nimajo več kaj povedati!

Dvakrat gorje narodu, ki tuje in svoje klasike slabo pozna ali jih sploh ne pozna!

C. Debevec

PREMIERA DNE 15. MARCA 1951

Pavel Golia

JURČEK

Pravljica v štirih dejanjih

Režija: Trefalt-Cigoj

Trobenta	} popotni muzikanti	Jože Pristov
Piščalka		Jože Kovačič
Meh		Janez Grašič
Jurček		Anka Cimermanova
Matevž, Jurčkov oče		Marijan Cesen
Meta, Jurčkova mati		Franc Trefalt
Veter		Jelka Zagarjeva
Nevihtha		Metod Mayr
Snežak		Marga Filčeva
Gozdni možiček		Lado Stiglic
Krčmar		Tonček Trefalt
Urša, dekla		Mirko Cegnar
Peter, hlapec		Irena Oblakova
Kozliček		Ivan Fugina
		Tone Dolinar

Vetrci, gozdni možički, tri deklice, trije divji možje.

Plesne vložke naštudirala: Kristina Piccolijeva.

Godi se v pravljicnem času.

I. dejanje na Jurčkovem domu, II. dejanje v gozdu, III. in IV.

dejanje v krčmi na Vrhu.

Golieve stvaritve za otroke

Potem ko je Pavel Golia leta 1921 izdal svoji pesniški zbirki „Pesmi o zlatolaskah“ in „Večerno pesmarico“, je veljal velik del njegovega slovstvenega ustvarjanja dramatični. Napisal je enajst iger, od katerih je dovršen del — kar osem igrice — posvetil malčkom. Tako so po prvi svetovni vojni otroci že samo z njegovimi dramatskimi pravljicami dosegli svoj delež. Ne le, da je sploh omogočil gledališču, da je otrokom nudilo domača dela — zakaj otroške dramatske literature ni bilo na pretek — marveč je mladeži s tem priskrbel tudi dobra dela.

Najbolj priljubljene so bile pač Petrčkove poslednje sanje, božična povest v štirih slikah, ki je doživela krstno predstavo decembra 1921 in ki so jo potem uprizarjali leto za letom, dokler ni dosegla za tiste čase neverjetno visoko število predstav: dva in sedemdesetkrat je šla samo čez oder ljubljanske drame. Uspešno je tekmovala celo s Shakespearovim Hamletom, ki je bil v dobi med obema svetovnima vojnama najbolj obiskana predstava, tako da so jo začeli nazivati slovensko ljudsko igro. Nič čudnega ni, da je občinstvo imelo Petrčkove sanje tako rado: delo ima odlike, ki jih zahteva resnična umetnina. Pisano je tako pristrčno, a obenem globoko, da je moralo najti stik ne samo z otroškimi srci, ampak tudi z ostalimi gledalci.

Petrčkovim sanjam so sledile Triglavska bajka, Betlehemska legenda, Princeska in pastirček, Jurček, Srce igračk, Uboga Ančka in končno Sneguljčica. Vendar kaže, da umetniško nobeno od teh del ni doseglo Petrčkovih sanj.

Jurček je bil v vrsti stvaritev peto delo. Krstna predstava je bila v ljubljanski drami 10. januarja 1932. leta, kateri je potem sledilo še devetnajst predstav.

Če gledamo delo z današnjimi očmi, pogrešamo v njem trpljenja in truda, ki ga mora junak igre prestati, da doseže končni namen. Želeli bi, da bi bila moč čarovnih bitij manjša. Višje sile naj bi prišle pomagat šele, ko se junak bori s silami, ki jim ne more biti kos, ker presegajo njegove moči. — Vendar naš Jurček ni človek, ki bi ga bila narava obdarovala z bistrostjo in junaštvom. „Ko so pamet delili, so na Jurčka pozabili“, tako nekako pravi njegova mati. Če pa je Jurček tako nebogljn, potemtakem je dramatsko utemeljeno, da ga bitja, ki imajo nadnaravno moč, kar najbolj podpirajo. Res bi se zdelo mogoče bolj prav, ko bi ugodnosti ne bilo toliko: skrinjica z zvončkom, s katerim prikličie tri deklice, da mu zneso skupaj jedi, zlatokljuni petelinček, ki izpusti na povelje cekin iz kljunčka, palica, ki vse bolezni ozdravi in nazadnje še čarobna piščal, katere lastnik lahko zapove trem divjim možem, da med gromom in strelami premikastijo kakega malo-bridneža. Toda otrok — gledalcev takšno obilje vsega dobrega

najbrž ne moti. Kakor hitro vidijo, da je njihov ljubljenec potreben pomoči, se strinjajo tudi s tem, da je ta velika, pa čeprav presega potrebe in prvotne želje njihovega junaka.

Najbolj godijo človeku tista mesta v igri, ko so nastopajoče osebe naravne in njihove lastnosti niso le dobre ali slabe, marveč kažejo ljudi take, kakršni so: brez pretiranosti v njihovo škodo ali korist. Muzikantje Trobenta, Piščalka in Meh so dobri ljudje, toda imajo svoje napake. Dokler ne verjamejo, da bi se Veter res prikazal, brijejo z ubogim bedakom Jurčkom norce, brž ko se pa Veter pojavi, jih njihova prešernost mine in se strahopetno tresejo pred čudno prikaznijo. Kako človeška je ta poteza! Kako rad gleda človek zviška na sočloveka, kadar se čuti od njega duhovno ali telesno močnejšega, kako rad se mu posmehuje, pa čeprav ve, da ni nič pripomogel k temu, da je nadarjen in ve tudi, da sočlovek svoje manjvrednosti ni zakrivil!

Manj utemeljene so osebe, kakršen je krčmarjev hlapec Peter. Njegova podoba ni povsem jasna. Če je pri krčmarju razumljivo, da zagreši tatvino v svoji lahkomišelnosti, iz pohlepa po denarju, pa pri Petru ni videti, kakšne koristi bi imel od tatvine. Razen tega pa je neverjetno zloben, da hoče škodovati svojemu dobrotniku Jurčku, ki ga je s čarobno palico ozdravil šepavosti.

To pa so le posamezne nedoslednosti, ki ne prekrijejo dobrih strani igre. Delo je pisano živahno, v njem ni zastojev, skoraj vsaka slika ima svoj zapletljaj ali konflikt, tako da pozornost mladih gledalcev ves čas do kraja ne popusti. Čudovitega, bleščečega, čarobnega okolja v tej pravljici ni toliko kakor v nekaterih drugih Golievih igrinah, večina nastopajočih oseb je preprosta, a zato tem bolj resnična. In čim resničnejši so značaji, tem bolj so prepričljivi, tem prej najde igralec stik z gledalcem, pa čeprav je ta gledalec še v nežnih otroških letih. Sploh so malčki zelo pazljivo občinstvo. Zardelih ličk in razprtih oči tako živo spremljajo dejanje, da se, če igro doživljajo, ne morejo vzdržati svarilnih klicev svojim ljubljencem na oder, kadar jim hoče zlobnež v igri prizadejati kaj zlega. In Golieve igrice so otroci vedno verno spremljali. To priča skoraj 250 predstav, ki so jih njegove igrice dosegle samo na deskah ljubljanske drame in to v obdobju, katerega dobršen del drugače obisk v gledališčih, ki so preživljala svojo krizo, ni bil velik.

Iz gledališke pisarne

Gledališke odre obveščamo, da izposoja dramska knjižnica Prešernovega gledališča v Kranju vsa dramska dela po en izvod v svrhu prepisa za dobo enega meseca. Kavcija za vsak izvod znaša din 200.—, izposojnina din 50.—. Knjižnica posluje vsak dan — razen nedelje — od 9. do 12. ure.

Gledališka pisarna posluje vsak delavnik od 9. do 14. ure. Telefon št. 355 in št. 450.

Predprodaja vstopnic pri gledališki blagajni se vrši:

- a) na dan pred predstavo od 13. do 15. in od 18. do 20. ure;
- b) na dan predstave od 13. do 15. ure in dve uri pred predstavo;
- c) za nedeljske predstave je predprodaja od 11. do 12. ure ter dve uri pred predstavo.

Vstopnice lahko rezervirate tudi telefonično (Tel. št. 355).

Rezervirane vstopnice dvignite najkasneje na dan predstave do 12. ure.

Naše obiskovalce vljudno prosimo, naj ne hodijo v dvorano v površnikih, z dežniki i. dr., ampak naj vse to odlože v garderobi! Obenem jih prosimo, da prihajajo k predstavam točno!